

Презъ лѣтото отъ силния слънчевъ пекъ и продължителна горещина, гората въ полето престава да расте, листата закоравяватъ и се покриватъ съ прахъ и паяжина.

Лѣте въ гжститѣ джбрави на полето е задушно и тихо — не се чува никаква птича пѣсенъ. Все пакъ и човѣкътъ и птичкитѣ бѣгатъ отъ палящитѣ лжчи на слънцето и се криятъ подъ сѣнкитѣ на горитѣ.

Затова пъкъ гората се освежава и оживява ноще — тамъ е прохладно и тихо. Само тукъ тамъ се обажда съ зловещъ гласъ нощна птица.

Разпръснатитѣ на групи малки горички въ полето, лѣте даватъ особена хубостъ на пожълтѣлото и задушно поле и представляватъ убѣжище на човѣка за отдихъ и почивка.

Лѣтно време най-приятна е гората въ планинитѣ. Тамъ тя расте весело и подържа постоянна прохлада и сочностъ. Презъ най-топлитѣ месеци на лѣтото градскитѣ жители бѣгатъ отъ задушнитѣ и прашни градове и търсятъ сѣнката, прохладата и чистия въздухъ на пространнитѣ гори въ планинитѣ.

Лѣте въ високитѣ гори на планинитѣ се чува само ударъ отъ брадва, шумъ стъ бичкия и глъчъ на хора. Тамъ нѣма пойни птички, тамъ цари вѣчна тишина и влага. Отъ време на време тишината се нарушава отъ буря, придружена съ силенъ гръмъ, свѣткавица и градъ. Тя гони облацитѣ съ страшна сила, бучи, извива клони, кърти цѣли дървета, облива ги съ проливенъ, като изъ ведро дъждъ, и следъ мигъ изчезнатъ облацитѣ, грѣйне ясно слънце, лъщатъ като чисто сребро